

mange Gange lyder der Klager over, at de staae tomme. Nu have vi hørt den ærede første Taler sige, at Præsten er vedbleven at være Kirkeherre, ja, det vil sige, han kan lukke Kirken, men ikke lukke den op; efter den Resolution, som gaves af Ministeriet med Hensyn til en Sag paa Bornholm, kan han ikke lukke den op for andre Præster, selv om hverken han eller Menigheden har Noget derimod. Men han kan heller ikke lukke den op for sig selv, thi det have vi ogsaa hørt, at adskillige Biskopper forlange, at naar Præsten vil holde Gudstjeneste udenfor den almindelige Tid, skal han søge Tilladelse dertil hos Biskoppen. Men Menigheden da? Ja, en høiærværdig Taler i det andet Thing er optraadt som dens Talsmand og har sagt, at den har bygget Kirken og holder den vedlige, samt at det er Uret at berøve Menigheden den fulde Brug af Kirken; men dersom man troer, at disse Ytringer fremkom for at give Menighederne Ret til at benytte Kirken....

Formanden: Jeg troer dog ikke, at det vil være rigtigt at indlade sig paa at omtale, af hvilke Grunde Ytringer ere faldne i det andet Thing.

P. G. Olsen: Jeg skal tillade mig at begrunde det med den ærede Talers egne Ord, at det ikke var for at paatale Menighedens Ret til at benytte Kirken, at det ærede Medlem tog Ordet, men det var i Anledning af den kongelige Anordning af 1862, som den ærede Taler fandt var ubillig imod Menighederne. Og hvorfor? Fordi man derved tog Kirkenøglerne til sig, som ellers tilhøre Menighederne.

Formanden: Jeg skal dog tillade mig at gjentage min Anmodning til det ærede Medlem om ikke at forisætte Forhandlingen over de Ytringer, der ere faldne i Landsthinget. De kunne ikke besvares her af den Paagjældende, og derfor troer jeg, at det er rigtigt at afholde sig fra at omtale dem.

P. Olsen: Maafee det da maa være mig tilladt at oplæse et Par Linier af Landsthingstidenden.

Formanden: Et Par enkelte Linier kan det ærede Medlem oplæse.

P. Olsen: Den ærede Taler, til hvem jeg sigter, udtalte sig saaledes: „Det er en Uret, som gjøres Menighederne. Det er for Menighedernes Penge, at Kirkerne ere byggede, de ere byggede for Tienden; det er for, hvad Menighederne endnu bestandig maae betale, at Kirkerne vedligeholdes“. Og saa siger han længere nebe: „Har en Menighed gennem en Række af Aar viist, at den med Skærplighed slutter sig til sin Kirke og bruger den vel, saa gad jeg vidst, hvem der vil forstyrre den i Brugen deraf. I det Regjeringen udstedte denne Anordning, tog den paa eengang Kirkenøglen til sig og sagde: jeg har Kirkemagten, Nøglemagten, jeg lukker op og i“. Og saa siger den ærede Taler længere nebe i Nøgledags-tidenden: „Sag gad nu vidst, naar en Menighed saaledes havde vedligeholdt sin Kirke og skænket Gaver til den, og naar Menigheden havde lidt af den Selvsjælelse, som pleier at findes hos Mennesker, der vide, hvad de skyldte sig selv, og Regjeringen saa vilde komme uden at spørge sig for og give Fremmede Lov til uden videre at bruge Kirken“....

Formanden: Jeg skal anmode det ærede Medlem om at standse, det er ikke tilladt at oplæse saa Meget.

P. Olsen: Der er kun 1½ Linie tilbage.

Formanden: Ja, al Oplæsning er egentlig mod Forretningsordenen, men naar Tilladelse dertil indrømmes, maa den benyttes med en vis Tact og Skjønnsomhed.

P. Olsen: Jeg troer ikke, det kan kaldes Tact og Skjønnsomhed, at jeg holder op midt i en Sætning. Jeg har ikke ønsket at oplæse, men paa fri Haand at citere, hvad den ærede Taler havde sagt. Dette har den ærede Formand formeent mig, og naar jeg saaledes ikke maa begrunde, at jeg ikke fremkommer med uberettigede Ytringer, vil jeg frasalbe Ordet.